

18 Ιουλίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΛΟΥΖΟΥ,

Εφεσείων,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 6121).

5 *Ποινή — Απειθεία προς νόμιμη διαταγή κατά παράβαση του Άρθρου 137 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Η απειθεία αφορούσε διάταγμα για εκπλήρωση φορολογικών υποχρεώσεων — Συμμόρφωση μετά από επανειλημμένες αναβολές — Επιβολή ποινής προστίμου ΑΚ500 — Επικυρώθηκε από το Εφετείο.*

10 *Ποινή — Πρωταρχική ευθύνη για καθορισμό της, ανήκει στο πρωτόδικο δικαστήριο — Πεδίο για παρέμβαση από το Εφετείο παρέχεται μόνο εφόσον καταφαίνεται εξ αντικειμένου ότι η ποινή είναι υπερβολική.*

15 *Το Εφετείο απορρίπτοντας την έφεση κατά της ποινής ως έκδηλα υπερβολικής, τόνισε ότι τα αδικήματα που ενέχουν το στοιχείο της παρατεινόμενης ανυπακοής, είναι όντως πολύ σοβαρά και η ενδεδειγμένη τιμωρία είναι κατά κανόνα η φυλάκιση εκτός αν επέλθει συμμόρφωση οπότεν παρέχεται επιεικέστερη αντιμετώπιση του παραβάτη.*

Η έφεση απορρίπτεται.

20 *Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:*

Kay v. Municipality of Larnaca (1982) 2 C.L.R. 236,

Christodoulides v. Police (1985) 2 C.L.R. 260,

25

Philippou v. Republic (1983) 2 C.L.R. 245,

- Φιλίππου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 245,*
- Τσουλόφτας ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 391,*
- Ιωάννου ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 11,* 5
- Αστυνομία Λεμεσού ν. Toorac Fashion Ltd και Άλλου (1993) 2 Α.Α.Δ. 117.*
- Έφεση εναντίον Ποινής.** 10
- Έφεση εναντίον της ποινής από τον Χαράλαμπο Λοΐζου, ο οποίος κρίθηκε ένοχος στις 29 Ιανουαρίου, 1996 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 20309/92) στην κατηγορία της απείθειας κατά Νομίμων Διαταγών κατά παράβαση του Άρθρου 137, του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και καταδικάστηκε από τον Παμπιλλάη, Ε.Δ. σε £500,- πρόστιμο. 15
- Εφεσείων αυτοπροσώπως. 20
- Ε. Ζαχαριάδου (κα),* Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσίβλητη Αστυνομία. 20
- ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ:** Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Γ. Μ. Πικής, Π. 25
- ΠΙΚΗΣ, Π.:** Ο εφεσείων παρέλειψε να υποβάλει δήλωση εισοδήματος για το 1989 και κεφαλαιουχική κατάσταση της περιουσίας του ως ήταν την 31 Δεκεμβρίου 1990. Για τα αδικήματα που συνιστούσαν οι παραλείψεις του διώχθηκε ποινικά ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Υπ. 20309/92). Το δικαστήριο διέταξε τον εφεσείοντα να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του και να υποβάλει τις προαναφερθείσες δηλώσεις μέσα σε δύο μήνες. Η διαταγή εκδόθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 1993. Ο εφεσείων απείθησε στη διαταγή του δικαστηρίου. Για την παρακοή αυτή ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του στις 17 Νοεμβρίου 1994, για απείθεια προς νόμιμη διαταγή κατά παράβαση του άρθρου 137 του Ποινικού Κώδικα, αδίκημα τιμωρητέο με διετή φυλάκιση. Όπως προκύπτει από το πρακτικό του δικαστηρίου ο εφεσείων ζήτησε επανειλημμένα την αναβολή της υπόθεσης πριν απαντήσει στην κατηγορία ώστε να του παρασχεθεί η ευκαιρία να συμμορφωθεί με τη διαταγή πριν να του επιβληθεί ποινή. Η έγκριση του αιτήματός του δεν μπορεί παρά να ερμηνευθεί ως πράξη επιείκειας από το δικαστήριο, δοθέντος ότι η ενδεικνύομενη τιμωρία προσώπων τα 30 35 40

οποία συνεχίζουν να απειθούν σε διαταγή του δικαστηρίου, είναι ποινή φυλάκισης. Ο εφεσείων συμμορφώθηκε στις 31 Αυγούστου 1995, πριν του επιβληθεί ποινή.

- 5 Το δικαστήριο σημειώνει στην απόφασή του, καθοδηγούμενο από τη νομολογία, ότι η πρέπουσα ποινή για άτομα τα οποία συνεχίζουν να παρακούν διαταγή του δικαστηρίου είναι η φυλάκιση. (Βλ. *Kay v. M/ty L/ca* (1982) 2 C.L.R. 236. *Christodoulides v. Police* (1985) 2 C.L.R. 260.) Στην τελευταία υπόθεση γίνεται αναφορά και στην υπονόμευση του δημοσιονομικού συστήματος από παραλείψεις των πολιτών να συμμορφωθούν με τις φορολογικές τους υποχρεώσεις.

- 15 Η εκτίμηση του δικαστηρίου για τη σοβαρότητα αδικημάτων που ενέχουν το στοιχείο της παρατεινόμενης ανυπακοής προς διαταγή του δικαστηρίου είναι ορθή. Παρακοή σε διαταγή του δικαστηρίου πλήττει το θεμέλιο της έννομης τάξης. Η συνέχιση της (παρακοής) τείνει να το ανατρέψει. Ανάλογη με τη σοβαρότητα της ανυπακοής είναι και η τιμωρία η οποία επιβάλλεται. Η τιμωρία για τη συνεχιζόμενη παρακοή σε διαταγή του δικαστηρίου είναι κατά κανόνα η φυλάκιση. Όταν επέλθει συμμόρφωση παρέχεται η δυνατότητα για επιεικέστερη αντιμετώπιση του παραβάτη, χωρίς όμως να διαγράφεται η σοβαρότητα του αδικήματος. Στην προκείμενη περίπτωση το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε, εν όψει
- 20 κυρίως της συμμόρφωσης του εφεσείοντα με τη διαταγή του δικαστηρίου, ότι μπορούσε να επιβληθεί χρηματική ποινή αντί της ποινής της φυλάκισης. Επέβαλε στον εφεσείοντα πρόστιμο £500.

- 30 Ο εφεσείων προσβάλλει την ποινή ως υπερβολική, τόσο υπερβολική ώστε να δικαιολογείται η παρέμβαση μας προς μείωση της. Αναγνωρίζει, όπως μας ανέφερε πλήρως την σοβαρότητα αδικημάτων που ενέχουν το στοιχείο της παρακοής προς διαταγή του δικαστηρίου. Οι προσωπικές του όμως συνθήκες, εισηγήθηκε, δικαιολογούσαν μεγαλύτερη επιείκεια. Η απουσία του στο εξωτερικό για ένα χρονικό διάστημα για λόγους υγείας και η καθυστέρηση των λογιστών του στην ετοιμασία των λογαριασμών, αποτέλεσαν τους βασικότερους λόγους για την καθυστέρηση. Οι ίδιοι λόγοι, πρέπει να σημειώσουμε, τέθηκαν ενώπιον και του πρωτόδικου δικαστηρίου και λήφθηκαν υπόψη στον προσδιορισμό της ποινής.

- 40 Όπως έχει κατ' επανάληψη αποφασιστεί η πρωταρχική ευθύνη για τον καθορισμό της ποινής ανήκει στο πρωτόδικο δικαστήριο. Πεδίο για παρέμβαση από το Εφετείο παρέχεται μόνο εφόσον καταφαίνεται εξ αντικειμένου ότι η ποινή είναι υπερβο-

λική. (Βλ. *Philippou v. Republic* (1983) 2 C.L.R. 245. *Φιλίππου ν. Αστυνομίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 245. *Τσουλόφτας ν. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 391. *Ιωάννου ν. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 11. *Αστυνομία Λεμεσού ν. Toorac Fashion Ltd. και Άλλου* (1993) 2 Α.Α.Δ. 117.)

5

Η ποινή η οποία επιβλήθηκε στον εφεσείοντα είναι όντως αυστηρή, όχι όμως έκδηλα υπερβολική. Η ποινή δεν εκφεύγει του μέτρου της παραδεκτής τιμωρίας για το διαπραχθέν αδίκημα λαμβανομένων υπόψη και των περιστάσεων του εφεσείοντα.

10

Η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.